ležejí buď příbuzným rodům, nebo jsou identické s genotypem.

Doliphoceras belibua Walker.

(Syn.: Encyrtus arene Walk., E.dores Walk., E.elphis Walk., Doliphoceras integralis Merc., D.longiventris Erd., D.pseudococci Alam).

Předešlého roku měl jsem příležitost prostudovat typické exempláře, vztahující se k Walkerovým druhům. Dospěl jsem k těmže závěrům o nové synonymice, k jakým již před tím dospěl Graham. Exempláře s protáhlejším abdomenem a žlutějšíma nohama, odpovídající diagnose D.longiventris Erd., byly srovnány s typem tohoto druhu (Erdös) a shledány s ním shodné. Jde jen o varietu s plynulými přechody. Druhovou identitu D.pseudococci Alam s D. belibus potvrdil mi Graham, který Alamův typ prostudoval.

Druh značně rozšířený, v horách hojnější než v nížinách (velmi hojný např. ve Vysokých Tatrách). Podle Sugonjaeva parasituje u Pseudococcus sp.; u nás podařilo se Starému vypěstovati jej z dosud neurčitelného druhu r. Eriococcus.

(Pokračování ve 2.čísle.)

SBĚR SEKÁČŮ (OPILIONIDEA, ARACH.) SMÝKÁNÍM.

Vladimír Šilhavý

Pro poznání fauny sekáčů určitého území zůstává stále nejdůležitější metodou ruční sběr. Přesto by nebylo správné zavrhnout ostatní způsoby sběru, i když podávají většinou zkreslený pohled na zastoupení jednotlivých druhů ve složce fauny sekáčů v dané oblasti i na jejich kvantitativní výskyt.

V tomto příspěvku je uveden rozbor sběru sekáčů smýkáním na podkladě materiálu, nasbíraného v roce 1964 na různých místech v okolí Třebíče. Bylo použito běžných pevných smýkadel s měkkou sítí a pracováno stejnou technikou, jako při smýkání hmyzu. Lokality, na nichž byl sběr proveden, leží v nadmořské výšce od 500 do 700 m (Českomoravská vysočina) a zahrnují sedm hlavních biotopů: lesní podrost (většinou jehličnatých a smíšených lesů), břehy potoků, louky, pole, paseky, stráně stepního charakteru a zahrady. Bylo smýkáno od dubna až do listopadu celkem v pravidelných časových odstupech a v denních hodinách. První sekáči

se vyskytli v nasmýkaném materiálu až začátkem června, poslední v polovině října. Od nočního smýkání bylo upuštěno, protože počet nasmýkaných jedinců byl mnohem menší, než ve dne. Nejvíce kusů bylo chyceno na pobřežní vegetaci potoků a v lesních podrostech (porosty kopřiv, netýkavky, kapradí, bolševníku), nejméně na stepních stráních a polích.

Ačkoliv žije v okolí Třebíče na místech sběru devatenáct druhů sekáčů, v nasmýkaném materiálu bylo zjištěno pouze sedm druhů. Zcela chybí zástupci podřádu Dyspnoi, z podřádu Eupnoi jsou přítomny obě čeledi (Phalangiidae a Leiobunidae), které se v třebíčském okolí vyskytují. V celkovém počtu 1080 jedinců, získaných smýkáním během jednoho roku, jsou následující druhy:

1. Oligolophus tridens (C.L.K.)	740 kusů,	tj.	68,6 %
2. Platybunus triangularis (Herbst)	121 -"-	tj.	11,2 %
3. Leiobunum rotundum (Latr.)	103 -"-	tj.	9,5 %
4. Mitopus morio (Febr.)	80 -"-	tj.	7,4 %
5. Phalangium opilio L.	19 -"-	tj.	1,7 %
6. Lacinius horridus (Panz.)	15 -"-	tj.	1,4 %
7. Platybunus bucephalus (C.L.K.)	2 -"-	tj.	0,2 %

Ve výpočtu je nápadným výskyt velkého množství jedinců druhu Oligolophus tridens (skoro 70%). Tento sekáč tvoří významnou složku zvířeny našich pobřežních a lesních porostů. Mláďata se líhnou koncem května, zprvu žijí pod kameny, pod úlomky dřeva na zemi a v detritu, teprve koncem července vylézají na vyšší předměty, rostliny. Zdržují se tam přes den, večer opět slézají na zem za účelem hledání potravy. Na vegetaci - hlavně kopřivách, bolševníku, netýkavce, kapradinách - se zdržují až do konce října, potom zase žijí na zemi na podobných místech jako mláďata, protože jsou tam více chráněni před chladem. Hynou koncem listopadu, přezimují pouze vajíčka.

Ostatní druhy jsou v nasmýkaném materiálu zastoupeny mnohem méně. V červnu je poměrně hojným druhem Platybunus triangularis, v té době vlastně kromě druhu Platybunus bucephalus nenasmýkáme jiné druhy sekáčů. Oba zmíněné druhy se líhnou už v létě a přezimují jako mláďata. Počet jedinců druhu Leiobunum rotundum a Phalangium opilio je v nasmýkaném materiálu největší koncem srpna a v první polovině září, druhy Mitopus morio a Lacinius horridus asi v polovině září.

Zdůrazňuji, že uvedený rozbor je výsledkem sběru za jeden

rok a výsledky proto nelze zcela zevšeobecňovat.

LITERATURA

H r b á č e k J. a spol., 1954: Jak a proč sbírat hmyz. 214 str., NČSAV, Praha. M a r t í n e k V., 1960: Insecta, Arachnoidea a Diplopoda smrkových kultur střední Evropy. Rozpravy ČSAV, 70: 1-142. Š i l h a v ý V., 1948: Zvířena sekáčů (Opiliones) mohelenské hadcové stepi. Arch.sv. na výzkum a ochr. přír. i kraj. v zemi Moravskoslezské, Mohelno, 8: 112 str., Brno. Š i l h a v ý V., 1956: Sekáči (Opilionidea). Fauna ČSR, 7: 274 str., Praha.

NĚKOLIK NÁLEZŮ VZÁCNĚJŠÍCH DRUHŮ TESAŘÍKŮ V ŠIRŠÍM PRAŽSKÉM OKOLÍ (COLEOPTERA, CERAMBYCIDAE)

Milan S l á m a

Pražské okolí je známé svým přírodně bohatým prostředím. Obzvláště entomolog zde najde ještě řadu zachovalých lokalit, často s velmi odlišnými podmínkami, takže na poměrně blízkých lokalitách můžeme najít druhy vysloveně jižní i severské.

Většina entomologů je však toho názoru, že okolí Prahy je již zvláště u tesaříků (Cerambycidae) velmi dobře probádáno a nelze zde již mnoho nového objevit. Proto často dávají přednost vzdálenějším lokalitám, hlavně na Moravě a na Slovensku. Při svých entomologických exkursích jsem nalezl některé druhy tesaříků, které dokazují, že průzkum není ještě zdaleka úplný a je pravděpodobné, že i v budoucnu dojde v okolí Prahy ještě k dalším zajímavým nálezům.

Níže uvádím několik druhů tesaříků, jejichž výskyt jsem v okolí Prahy zjistil a jelikož se jedná o druhy vzácné a svým výskytem zajímavé, považuji za vhodné jejich uveřejnění. Podle mého názoru nejde o druhy, které by se v poslední době rozšiřovaly, ale které byly dosud přehlíženy pro jejich spíše skrytý způsob života. Teprve použitím modernějších metod a hlavně detailní prohlídkou porostů se mi podařilo tyto druhy nalézt. Několik z nich dosud v pražském okolí nebylo zjištěno.